II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 21. februar 1994

om anvendelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(94/285/Euratom)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, særlig artikel 53, andet led,

under henvisning til skrivelse af 20. januar 1994 fra selskabet Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH —

i betragtning af følgende :

I. FAKTA

a) Euratom-forsyningsagenturets handlinger

(1) Det tyske selskab Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, i det følgende benævnt KLE, driver et kernekraftværk og er i medfør heraf forbruger af uran. Ved skrivelse af 25. november 1993, modtaget 29. november 1993, har KLE i overensstemmelse med Euratom-traktatens artikel 52 forelagt Euratom-forsyningsagenturet, i det følgende benævnt agenturet, kontrakten til en aftale mellem KLE og det britiske selskab British Nuclear Fuels plc, i det følgende benævnt BNFL, om levering af 400 tons naturligt uran i form af UF6.

(2) I betragtning af det lave prisniveau og den manglende angivelse af oprindelseslandet for de materialer, som skulle leveres, bad agenturet ved skrivelse af 10. december 1994 de kontraherende parter om at oplyse det naturlige urans oprindelse, idet agenturet samtidig henviste til kravene i den fælles forsyningspolitik, navnlig med hensyn til leverancer fra republikkerne i Samfundet af Uafhængige Stater, i det følgende benævnt SNG.

(3) I sin svarskrivelse af 14. december 1993 meddelte BNFL, at det uran, der skulle leveres ifølge kontrakten, stammede fra SNG og sandsynligvis var af russisk oprindelse.

(4) Ved skrivelse af 20. december 1993 forklarede agenturet under henvisning til sin skrivelse af 10. december 1993 på ny de forbehold mod den forelagte kontrakt, det havde på grund af den fælles forsyningspolitik, og opfordrede parterne til, inden det traf sin afgørelse, at meddele eventuelle bemærkninger.

(5) Ved skrivelse af 29. december 1993 sendte KLE agenturet en kopi af en skrivelse, som selskabet samme dag havde sendt til Kommissionen, hvori KLE under påberåbelse af artikel 53, andet led, i Euratom-traktaten klagede over, at agenturet ikke havde ytret sig.

(6) Den 6. januar 1994 underskrev agenturet den forelagte leveringskontrakt med følgende tilføjelse :

»Kontrakten underskrives i henhold til vedlagte afgørelse nr. 1/94 af Euratom-forsyningsagenturet

under den betingelse, at det naturlige uran, som skal leveres i medfør af denne kontrakt, hverken direkte eller indirekte stammer fra provenuet fra et land i Samfundet af Uafhængige Stater (SNG).«

Den underskrevne kontrakt og den samme dag vedtagne »Euratom-forsyningsagenturets afgørelse nr. 1/94 vedrørende en den 29. november 1993 tilstillet kontrakt om levering af naturligt uran mellem kernekraftværket Lippe-Ems GmbH og British Nuclear Fuels plc« blev sendt til KLE og BNFL den 6. januar 1994. Med hensyn til detaljerne i den juridiske begrundelse for afgørelse nr. 1/94 henvises nedenfor til den juridiske bedømmelse.

b) Kommissionens stillingtagen

(7) I den under betragtning 5 ovenfor nævnte skrivelse af 29. december 1993 forelagde KLE Kommissionen, under påberåbelse af Euratom-traktatens artikel 53, andet led, en heri nærmere forklaret »ikke-udtalelse« fra agenturet og stillede i forbindelse med redegørelsen for sin retsopfattelse krav om erstatning.

Den fremsatte klage over agenturets manglende reaktion begrundede KLE med, at agenturet efter modtagelsen af kontrakten den 29. november 1993 ved ikke at udtale sig havde overskredet den frist på ti arbejdsdage, der er fastsat i artikel 5a, litra f) i reglementet for forsyningsagenturet for Det Europæiske Atomenergifællesskab af 5. maj 1960 om de nærmere regler vedrørende sammenholdelse af udbud af og efterspørgsel efter malme, udgangsmaterialer og specielle fissile materialer [1], som ændret ved forordning af 25. juli 1975 [2], i det følgende benævnt agenturets reglement.

(8) Ved skrivelse af 20. januar 1994 forelagde KLE Kommissionen agenturets afgørelse nr. 1/94 under påberåbelse af Euratoms-traktatens artikel 53, andet led, og krævede af Kommissionen:

»1. At pålægge Euratomforsyningsagenturet at indgå den leveringskontrakt af 10./22. november 1993 mellem KLE og BNFL om 400 tons uran i form af UF6, som det havde fået forelagt den 29. 11. 1993.

2. At fastslå, at Euratom i tilfælde af, at den under 1. omhandlede leveringskontrakt som følge af Euratom-forsyningsagenturets manglende indgåelse af kontrakten inden for den fastsatte frist, henholdsvis den betingede underskrift, ikke længere kan træde i kraft eller ikke længere er gyldig i forhold til BNFL, virkningen senere bortfalder, eller de kontraktmæssige krav ikke eller kun med indrømmelser kan gennemføres, er forpligtet til at holde KLE skadesløs for en højere indkøbspris og for alle andre supplerende udgifter og andre ulemper forbundet med at indgå en anden kontrakt i stedet for eller i forbindelse med en fastholdelse af den af agenturet betinget underskrevne kontrakt.

3. I tilfælde af afvisning af det under 1. nævnte krav at erklære, at Euratom skal holde KLE skadesløs for en højere indkøbspris forårsaget af, at KLE som følge at agenturets manglende overholdelse af fristen for at udtale sig om en indgåelse af leveringskontrakter henholdsvis som følge af den med den betingede underskrift indtrådte juridiske usikkerhed først senere, nemlig efter formelt at være underrettet om en ubetinget afgørelse fra agenturets side i medfør at artikel 5a, litra g) i agenturets reglement eller efter afslag fra Kommissionens side på en ordre som anført i punkt 1, kunne træffe foranstaltninger til at indgå en anden kontrakt.

4. At pålægge Euratom-forsyningsagenturet at betale omkostningerne ved proceduren.«

(9) Som begrundelse for sine krav anførte KLE følgende klagepunkter:

— en overskridelse af fristen i forbindelse med agenturets afgørelse af 6. januar 1994

— overtrædelse af Eruatom-traktaten og af reglerne for dennes gennemførelse, navnlig artikel 5a i agenturets reglement

— agenturets inkompetence og krænkelse af det fælles marked

— krænkelse af de generelle grundlæggende bestemmelser i fællesskabsretten

— agenturets myndighedsmisbrug

— ingen opnåelse af en »fortrinsstilling over for andre forbrugere« ved en ubetinget kontraktindgåelse.

Disse klagepunkter opdeles igen i underpunkter, hvor der med hensyn til detaljer henvises til skrivelsen af 20. januar 1994.

(10) I sin beslutning af 4. februar 1994 afviste Kommissionen de krav, som KLE havde stillet i sin skrivelse af 29. december 1993. Med hensyn til enkelthederne i begrundelsen henviser Kommissionen til indholdet af denne beslutning.

[1] EFT nr. 32 af 11. 5. 1960, s. 777/60.
[2] EFT nr. L 193 af 25. 7. 1975, s. 37.

II. JURIDISK VURDERING

a) **Inledende bemærkning og klagepunktet om manglende overholdelse af fristen**

(11) Ved skrivelse af 20. januar 1994 har KLE forelagt Kommissionen agenturets afgørelse nr. 1/94 og stillet fire krav. Her gør KLE i det væsentlige gældende, at afgørelsen ikke var modtaget inden for den fastsatte frist, og at den af flere grunde må anses for retsstridig.

(12) Hvad det angår, at KLE på ny bebrejder agenturet ikke at have handlet inden for den fastsatte frist, henviser Kommissionen til sin beslutning af 4. februar 1994. Under betragtning 13 i denne beslutning har Kommissionen fastslået, at ytringsfristen for agenturet på ti arbejdsdage begyndte den 15. december 1993 og sluttede den 6. januar 1994, dvs. den dag agenturet traf den pågældende afgørelse og meddelte den til KLE og BNFL. At KLE på ny fremdrager dette, formår ikke at rokke ved denne konstatering.

(13) I den udstrækning KLE hævder, at afgørelse nr. 1/94 skulle være retsstridig, vil det være at efterprøve, om de af KLE fremsatte klagepunkter er begrundede.

b) **Om klagepunkterne vedrørende en overtrædelse af traktaten og vedrørende de retsnormer, der skal anvendes ved dens gennemførelse**

(14) Som begrundelse for disse klagepunkter hævder KLE, at agenturet ifølge artikel 5a i reglementet er forpligtet til at indgå enhver leveringskontrakt, som opfylder de formelle forudsætninger i artikel 5a. Et sådant krav om kontraktindgåelse finder hverken støtte i traktaten eller i reglementet.

Således er agenturet ifølge traktatens artikel 61 ikke forpligtet til at imødekomme ordrer, hvis »juridiske eller materielle forhold« er til hinder herfor. En sådan juridisk hindring er der især tale om, når agenturet ved at efterkomme ordren sikrer »enkelte forbrugere en fortrinsstilling« og dermed ville være i modstrid med traktatens artikel 52, stk. 2, litra a). Agenturet har med rette under punkt IV i sin afgørelse henvist til betydningen af denne bestemmelse, som også er bindende for det.

Heller ikke i medfør af artikel 5a i reglementet har KLE noget krav på en indgåelse af kontrakten, eftersom agenturet ifølge litra f) og g) har ret til i givet fald også at afvise at indgå kontrakten.

(15) KLE hævder endvidere, at en »spredningspolitik« ikke kan udledes af de generelle forsyningsbestemmelser i traktaten uden en udtrykkelig bemyndigelse i medfør af fællesskabsretten. Agenturet besidder ingen kompetence »til en dirigistisk markedsstyring« og »til en priskontrol, som støtter producenter inden for EF« og heller ingen »global bemyndigelse« i medfør af traktatens artikel 2, litra d).

Dette argument fra KLE's side tager efter Kommissionens opfattelse ikke hensyn til betydningen og omfanget af den ret, som traktaten giver Fællesskabet og specielt agenturet til som fastsat i artikel 52, første led, at gennemføre en fælles forsyningspolitik.

(16) Hvad for det første angår den generelle målsætning om og grundlaget for en spredning af forsyningskilderne inden for energisektoren, gøres opmærksom på, at der i Fællesskabet længe har været enighed om denne målsætning. Således har Rådet i sin »resolution af 16. september 1986 om ny energipolitiske mål for Fællesskabet frem til 1995 og konvergensen mellem medlemsstaternes politik« (1) udtrykkeligt givet udtryk for den opfattelse,

»at Fællesskabet og medlemsstaterne i deres energipolitik bør tilstræbe at nå følgende horisontale mål:

a) sikre forsyningsvilkår og mindre risici for voldsomme prissvingninger i kraft af ...

— geografisk spredning af Fællesskabets eksterne forsyningskilder, ...«.

(17) Specielt med hensyn til forsyningen med nukleare materialer må den fælles forsyningspolitik i henhold til traktatens artikel 52 orienteres efter målsætningerne i traktatens artikel 2. Ifølge artikel 2, litra d) skal Fællesskabet »sørge for regelmæssig og ligelig forsyning med malme og nukleart brændsel til alle brugere i Fællesskabet«. Samtidig er Fællesskabet i henhold til artikel 2, litra c) forpligtet til at sikre oprettelsen af sådanne væsentlige anlæg, »som er nødvendige for kerneenergiens udvikling i Fællesskabet«, hvilket indebærer, at der må tages hensyn til producenternes interesser.

(18) I betragtning af disse generelle energipolitiske mål såvel som de særlige forpligtelser i medfør af traktaten, som i lige grad binder Kommissionen og agenturet, har Kommissionen ingen betænkeligheder

(1) EFT nr. C 241 af 25. 9. 1986, s. 1.

ved agenturets bestræbelser på at opnå en geografisk spredning for forsyningskilderne uden for Fællesskabet. Dette gælder så meget mere, som den aktuelle situation på verdensmarkedet for naturligt uran indebærer risici på lang sigt, som agenturet med rette har gjort opmærksom på under punkt II i sin afgørelse.

(19) I den udstrækning KLE ikke vender sig imod princippet om en spredning af forsyningskilderne, men retter indvendinger mod arten og måden for den juridiske gennemførelse af dette princip, er Kommissionen ikke i stand til at dele KLE's opfattelse, hvorefter en sådan gennemførelse ville kræve en ændring af reglementet, en rådsforordning på grundlag af traktatens artikel 203 eller sågar en ændring af traktatens kapitel VI.

(20) Ifølge traktatens artikel 52, stk. 2, litra b), besidder agenturet inden for rammerne af den fælles forsyningspolitik eneret til »at afslutte kontrakter om leverancer af malme, udgangsmaterialer eller specielle fissile materialer, der hidrører fra områder ... uden for Fællesskabet«. I traktatens artikel 64 hedder det:

»Agenturet, der i givet fald handler inden for rammerne af aftaler indgået mellem Fællesskabet og et tredjeland eller en international organisation, har, bortset fra de i denne traktat omhandlede undtagelsestilfælde, eneret til at indgå aftaler og overenskomster, hvis hovedformål vedrører levering af malme, udgangsmaterialer eller specielle fissile materialer, der hidrører fra lande uden for Fællesskabet.«

Med forbehold af eventuelle retningslinjer fra Kommissionen i medfør af traktatens artikel 53, stk. 1, er agenturet på grundlag af disse forskrifter ikke kun berettiget til at afgøre, hvorvidt og med hvilke partnere det afslutter kontrakter, aftaler eller overenskomster om leverancer af malme, udgangsmaterialer eller specielle fissile materialer, der hidrører fra områder uden for Fællesskabet, men også bemyndiget til i denne forbindelse nærmere at fastlægge sådanne betingelser for disse leverancer, som det anser for hensigtsmæssige. Disse beføjelser fortaber agenturet heller ikke ved, at det inden for rammerne af en forenklet fremgangsmåde i medfør af traktatens artikel 60, stk. 6, tillader en mere smidig og umiddelbar kontraktformidling mellem producenterne og forbrugerne selv. Eneretten til at afslutte kontrakter om leverancer fra lande uden for Fællesskabet ligger ifølge traktatens artikel 52, stk. 2, litra b), fortsat hos agenturet, som dermed ligesom før er beføjet til at udøve den ret, det har fået tildelt i medfør af traktaten, for så vidt angår den fælles forsyningspolitik. Udøvelsen af denne ret sker hverken med forbehold af agenturets reglement og kræver heller ikke til sin udøvelse nogen rådsforordning i medfør af traktatens artikel 203 endsige en ændring af kapitel VI.

(21) I øvrigt gøres der hvad angår leverancer fra medlemsstaterne i det tidligere Sovjetunionen under henvisning til traktatens artikel 64 og 101 opmærksom på, at Det Europæiske Atomenergifællesskab i 1990 har indgået en aftale med Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker om handel og handelspolitisk og videnskabeligt samarbejde (1). Ifølge artikel 14 i denne aftale foregår handel mellem de kontraherende parter til markedspriser. Såfremt der i enkelttilfælde i modstrid med artikel 14 foreligger tilbud til priser, som ikke stemmer overens med markedspriserne, må agenturet tage hensyn til dette inden for rammerne af udøvelsen af sin eneret til at afslutte kontrakter.

c) Vedrørende klagepunkter om agenturets manglende beføjelser og om krænkelse af det fælles marked

(22) Under disse klagepunkter gør KLE gældende, at agenturet med spredningen af forsyningskilderne forfølger handelspolitiske mål. Men for handelspolitiske foranstaltninger har agenturet ingen bemyndigelse, da sådanne kun kan træffes på grundlag af EF-traktatens artikel 113.

Med dette argument viser KLE i flere henseender et manglende kendskab til omfanget af bestemmelserne i Euratom-traktaten og i hvor høj grad, disse hviler i sig selv. Som en sektorbestemt traktat, der indeholder specielle bestemmelser om en fælles forsyningspolitik, som også omfatter leverancer fra lande uden for Fællesskabet, går Euratom-traktaten forud for de generelle forskrifter i EF-traktaten.

(1) EFT nr. L 68 af 15. 3. 1990, s. 2.

Denne forrang fremgår ikke blot af det generelle retsgrundlag, hvorefter specielle bestemmelser går forud for generelle, men er udtrykkeligt fastslået i EF-traktatens artikel 232, stk. 2 : »bestemmelserne i denne traktat berører ikke bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab«. Hertil kommer, at Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab blev grundlagt som to juridisk, organisatorisk og institutionelt af hinanden uafhængige fællesskaber, hvis retshandlinger ikke berører det andet fællesskab. På denne baggrund må ethvert forsøg på at konstruere kapitel VI i Euratom-traktaten som lex imperfecta og at stille gennemførelsen af den fælles forsyningspolitik under Euratom-traktaten under forbehold af artikel 113 i EF-traktaten tilbagevises.

(23) I øvrigt er Kommissionen ude af stand til at se, hvorledes foranstaltninger truffet af agenturet til gennemførelse af en fælles forsyningspolitik skulle være i modstrid med artikel 2, litra g) og artikel 92 ff. i traktaten.

d) Klagepunkter om krænkelse af generelle grundsætninger i fællesskabsretten

(24) Som første klagepunkt gør KLE gældende, at der er tale om en krænkelse af retssikkerhedsprincippet. Selskabet har baseret sin indkøbspolitik på artikel 5a i agenturets reglement og opfyldt alle deri fastlagte juridiske forudsætninger. Agenturet har aldrig meddelt det nogen indkøbskvote, hvorfor der ikke har foreligget en tilstrækkelig gennemsigtighed.

Hertil er for det første at bemærke, at det allerede efter ordlyden i artikel 5a i forsyningsagenturets reglement fremgår, at meddelelsen af de heri nærmere anførte kontraktlige mindstekrav i sig selv ikke berettiger til en kontraktafslutning fra agenturets side. Som det især fremgår af artikel 5a, litra f) og g), har agenturet ret til i givet fald at afvise at indgå kontrakter (jf. betragtning 14 ovenfor).

Grundsætningerne for den fælles forsyningspolitik, navnlig hvad angår den geografiske spredning af forsyningskilderne og overholdelsen af markedspriser ved leverancer fra lande i samfundet af uafhængige stater (SNG), skulle ligeledes være KLE bekendt. Bortset fra de ovenfor under betragtning 16 og 21 allerede citerede retsakter, som blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, deltager brugere og producenter af nukleart materiale i Fællesskabet via agenturets sagkyndige råd i udformningen og den praktiske gennemførelse af den fælles forsyningspolitik.

(25) Ifølge artikel X i vedtægterne for Euratom-forsyningsagenturet af 6. november 1958 [1], senest ændret ved tiltrædelsestraktaterne for Spanien og Portugal [2], hvori agenturets sagkyndige råd oprettes, »udnævner Rådet efter forslag fra medlemsstaterne og efter stillingtagen fra Kommissionen repræsentanter for producenter og forbrugere såvel som højt kvalificerede sagkyndige« til medlemmer af det sagkyndige råd. Ifølge artikel XI, stk. 1, i vedtægterne udgør det sagkyndige råd »et forbindelsesorgan mellem agenturet på den ene side og forbrugerne såvel som de berørte kredse på den anden side.« Som det fremgår af talrige møderefera-ter, er de spørgsmål, der her er af interesse for den fælles forsyningspolitik, gentagne gange blevet berørt i det sagkyndige råd. Ydermere har agenturet underrettet forbrugerne om den fælles forsyningspolitik, hvor det af møderefera-terne fremgår, at også repræsentanter for KLE var til stede.

(26) I øvrigt kan der her ikke være tale om på forhånd fastlagte leveringskvoter omregnet i forhold til den enkelte forbruger. Da alene agenturet er berettiget til at afslutte kontrakter om levering af nukleart materiale fra lande uden for Fællesskabet, bestræber agenturet sig så meget mere på inden for rammerne af den fælles forsyningspolitik så vidt muligt at opfylde de kontrakter, det får forelagt, og alene at afvise eller forsyne en kontraktindgåelse med betingelser i den udstrækning, der efter omstændighederne i det enkelte tilfælde vil kunne være tale om, at indgåelsen af den forelagte kontrakt vil kunne føre til en fortrinsstilling for den pågældende forbruger.

(27) KLE hævder endvidere, at agenturets afgørelse krænker det grundlæggende princip om lovmæssighed i forvaltningen. Under påberåbelse af et tilfælde fra EF-landbrugsretten forfægter det den opfattelse, at der i Euratom-traktaten ikke er fastsat nogen sagligt afvejet, regelmæssigt anvendt og for markedsdeltagerne gennemsigtig forvaltningsprocedure, som det passer sig for en retsstat.

Kommissionen kan ikke dele denne opfattelse. Netop ved den forenklede fremgangsmåde efter artikel 5a i agenturets reglement giver Fællesskabet forbrugere og producenter den størst mulige gennemsigtighed og frie markedsøkonomiske udfoldelsesmuligheder og indskrænker offentligjuridiske indgreb til et uundgåeligt minimum — som kan forsvares under de herskende markedsbetingelser. Skulle det imidlertid vise sig, at forbrugerne og producenterne i Fællesskabet inden for rammerne af det sagkyndige råd eller også uden for dette foretrækker indførelsen af en formel kvoteregulering med EF-landbrugsretten som forbillede og i lighed med det af KLE fremførte argument ønsker en generel afskaffelse af denne forenklede fremgangsmåde, vil agenturet stå over for en ny situation og må forsøge at tage passende skridt. Men indtil nu har såvel det sagkyndige råd som forbrugere og producenter næsten enstemmigt udtalt sig imod sådanne indvendinger.

[1] EFT nr. 27 af 6. 12. 1958, s. 534/58.

[2] EFT nr. L 302 af 15. 11. 1985.

(28) Dernæst klager KLE over, at agenturet krænker den generelle grundsætning om lighed for loven, idet det foretager en »automatisk kvotering« for hver enkelt forbruger og ikke tager hensyn til forbrugerens særlige omstændigheder og betingelserne i de enkelte leveringskontrakter.

Som allerede anført under betragtning 26 og 27 er der i det foreliggende tilfælde ikke tale om indførelse af et generelt og stift kvotesystem for alle forbrugere, men om en efterprøvning af bestemmelserne i hver enkelt kontrakt fra agenturets side tilpasset omstændighederne i det pågældende tilfælde (jf. specielt punkt IV i begrundelsen for afgørelse nr. 1/94).

(29) KLE klager endvidere over en krænkelse af det grundlæggende princip om forholdsmæssighed. Den betingede underskrivelse af en kontrakt om levering inden for Fællesskabet var efter KLE's opfattelse ikke nødvendig, idet et indgreb inden for rammerne af eneretten til indgåelse af kontrakter om leverancer fra lande uden for Fællesskabet ville være tilstrækkeligt til at nå de af agenturet nævnte mål. Vægringen ved en ubetinget afslutning af kontrakten var heller ikke rimelig, eftersom der i traktaten findes mindre drastiske forsyningspolitiske instrumenter såsom anlæggelsen af sikkerhedslagre og fremme af prospekteringsprojekter. Det var desuden i modstrid med traktaten via en spredningspolitik at tvinge forbrugerne til at indkøbe uran til for høje priser. Desuden var det tvivlsomt, om det for at nå de tilstræbte mål var nødvendigt med en begrænsning af SNG-importen til 20-25 %.

(30) For det første er Kommissionen af hensyn til beskyttelsen af fortrolige oplysninger og loyaliteten mellem kontraktparter ikke af den opfattelse, at agenturet — med kendskab til stoffernes oprindelse — havde skullet afslutte kontrakten mellem KLE og BNFL uden betingelser og i stedet havde skullet afvise at indgå leveringskontrakten mellem BNFL og dennes leverandører.

(31) Hvad angår oprettelsen af sikkerhedslagre i medfør af artikel 72, andet afsnit, og medvirken i prospekteringsvirksomhed i medfør af traktatens artikel 70 er argumenterne fra KLE ikke egnet til at sætte spørgsmåltegn ved berettigelsen af agenturets handlinger, idet der her er tale om Kommissionens og Rådets og ikke om agenturets kompetence. Agenturet er alene ansvarlig for oprettelsen af kommercielle lagre i henhold til artikel 72, afsnit 1, idet de faktiske forudsætninger for at opfylde denne forskrift dog ikke er opfyldt i betragtning af den nuværende forsyningssituation.

(32) Hvad angår bebrejdelsen om, at agenturet tvinger forbrugerne til at anskaffe uran til »for høje priser«, er det tilstrækkeligt at henvise til, at agenturets afgørelse under punkt II i begrundelsen ikke forsvarer anskaffelse til for høje priser, men taler om priser, »som står i forhold til markedspriserne, dvs. afspejler produktionsomkostningerne og er forenelige med de priser, der praktiseres af producenter i markedsøkonomisk orienterede lande«.

(33) Hvad endelig angår tvivlen om rimeligheden af en leveringsandel fra SNG-stater på 20-25 % af de samlede leverancer, minder Kommissionen om, at Fællesskabet har indgået langsigtede leveringsaftaler med flere forskellige tredjelande. Forbindelserne til disse kontrahenter såvel som til andre leverandørlande skal der ligeledes tages hensyn til inden for rammerne af den fælles forsyningspolitik, hvorfor en yderligere forhøjelse af leveringsandelen fra SNG-stater i den nuværende situation kun vanskeligt ville kunne forenes med Fællesskabets forsyningsinteresser på længere sigt.

e) Klagepunktet om myndighedsmisbrug

(34) KLE's argument på dette punkt beror på polemiske påstande om agenturets motiver, som Kommissionen afviser på det kraftigste. I det omfang KLE fremfører påstande i sagen, er disse allerede i det foregående blevet modbevist og tilbagevist (se navnlig betragtning 14, 15, 16, 22).

f) Vedrørende klagepunktet om, at der ikke ved en ubetinget kontraktafslutning foreligger en »fortrinsstilling i forhold til andre forbrugere«

(35) Dette sidste klagepunkt fra KLE opdeles i adskillige enkeltklager, som KLE sammenfatter under følgende overskrifter:

i) Opnåelse af en retfærdig fordeling gennem frihed til indgåelse af kontrakter ifølge artikel 5a i reglementet

ii) Ingen kompetence til at handle på grundlag af retsstridig agenturpraksis over for andre forbrugere

iii) Fejlagtig isoleret anvendelse af traktatens artikel 52, stk. 2, litra a)

iv) Traktathistorisk fejlagtig anvendelse af traktatens artikel 52, stk. 2, litra a)

v) Ingen krænkelse af retten til lige adgang

vi) Manglende gennemførelse af »agenturets diversificeringspolitik« i hele Fællesskabet.

(36) Argumenterne under nr. i) og ii) gentager i det væsentlige tidligere påstande, som er tilbagevist ovenfor under betragtning 14 ff. Men for så vidt KLE indrømmer: »for artikel 52, stk. 2, litra a) i Euratom-traktaten er der ved siden af de i artikel 5a i reglementet opregnede forudsætninger endnu plads for kontrol af misbrug«, så nærmer selskabet sig hermed agenturets retsopfattelse og også Kommissionens retsopfattelse på et væsentligt punkt (se betragtning 26 ovenfor). Ligeledes fremgår det af KLE's overvejelse, at det muligvis tidligere skulle være lykkedes agenturet »at gennemføre den »diversificeringspolitik«, som det angiveligt følger, over for enkelte eller endog en væsentlig del af forbrugerne gennem udøvelsen af dets eneret«, at der i praksis ikke findes grundlag for den af KLE fremsatte påstand om, at agenturet kun fungerer som en slags notar (se nr. iii)). At der juridisk ikke findes noget grundlag herfor, er allerede påpeget i det foregående (se navnlig betragtning 14).

Hvorvidt og i hvilket omfang artikel 52, stk. 2, litra a) »ifølge sin traktatsretlige oprindelse gælder et helt andet tilfælde«, således som KLE hævder under nr. iv), kan stå hen, idet traktaten ifølge artikel 208 gælder på ubestemt tid, og dens forskrifter også er bindende under betingelser, som ændrer sig.

Argumentet under nr. v) gentager ligeledes et tidligere klagepunkt og blev tilbagevist under betragtning 30.

Under nr. vi) indrømmer KLE endelig, at selskabet for så vidt »opnåede en fortrinsstilling, da agenturet faktisk er i stand til at gennemføre sin »diversificeringspolitik« under en ligelig belastning af alle forbrugere«. I tilfælde af, at »enkelte forbrugere inden for Fællesskabet skulle omgå agenturet«, som KLE hævder — i øvrigt uden yderligere konkretisering — kan KLE ikke over for agenturet påberåbe sig en eventuel retsstridig optræden fra tredjeparts side.

Kommissionen kan ikke tilslutte sig, at en leveringsandel fra SNG-stater på 20-25 % skulle være et upræcist interval, som hævdet af KLE, eftersom det i modsætning til et fast procenttal gør det muligt at tage hensyn til omstændighederne i enkelttilfælde.

III. KONKLUSION

(37) Som det fremgår af ovenstående redegørelse, er ingen af de fremsatte klager mod agenturets afgørelse nr. 1/94 begrundet. Da undersøgelsen ikke ellers har givet holdepunkter for at sætte spørgsmålstegn ved den juridiske holdbarhed af afgørelse nr. 1/94, kan de af KLE fremsatte krav ikke imødekommes —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Kravene fra Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, fremsat i dettes skrivelse af 20. januar 1994, afvises.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, Rheinlanddamm 24, D-44139 Dortmund, Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 21. februar 1994.

På Kommissionens vegne

Abel MATUTES

Medlem af Kommissionen